

har hørt hans Ord nøagtigt, og jeg haaber, at han herefter selv vil finde, at det, han meente, jeg forudsatte, det har jeg ogsaa forudsat.

Kierkegaard: Med den ærede Forsamlings Tilladelse vil jeg blot gjøre den personlige Bemærkning, at jeg mener at have udtrykt mig, med Hensyn til Anførelsen af den høit ærede Premierministers tidligere Øtringer, saaledes, at Ministeren næsten anfaae det som Betingelse for Monarchiets Bestaaen. Imidlertid erkjender jeg, at selv med dette næsten var min Anførelse ikke correct, ligesom at jeg vistnok ogsaa ellers mangen Gang kan have gjort mig skyldig i lignende Ucorrectheder (Hør!), hvorfor jeg beder Forsamlingen og Ministeren om Undskyldning.

Madvig: Det Foredrag, der i dette Dieblik blev holdt af den ærede Premierminister, gik ud paa at vise Nødvendigheden af at antage det Kongelige Budskab i dets Heelhed, navnlig forsaavidt angik Ophævelsen af den cognatiffe Arvesølge. Med Hensyn hertil har jeg Intet at bemærke, da jeg derom er enig med den ærede Minister. Mod det Forslag, som nu er under Forhandling, indeholdt Foredraget to Anker, den ene med Hensyn til Maaden, hvorpaa den nye Regentlinie deri knyttes til den ældre gennem Kongeloven. Om den sagde Premierministeren, at den var skadelig, og at man ikke kunde paalægge Ministeriet at udføre Odget, som var skadeligt; men han sagde ikke, hvorfor den var skadelig. Dernæst sagde han, at Forslaget i et andet Punkt var affattet i en Form, der vilde fremkalde Indsigelser og Forlangender af Forklaring. Det maa da være det Sted i Forslaget, hvor der tales om, at alle til den danske Krone med hvilkensohmest Adkomst hørende Lande skulle forblive samlede. De Forklaringer, der kunde forlanges, maatte da forlanges — Andet kan jeg ikke antage, der er tænkt paa — fra Ruslands Side, der kunde troe, at dermed var tilfjet at erklære de gottorpffe Prætensioner for at være ughldige og ude af Kraft. Det er udtalt saa tydeligt som muligt, at den foreslaede Form just er valgt, fordi man antog ikke at kunne udtale Andet ligeoverfor de gottorpffe Prætensioner, om hvis Grund

eller Ugrund ikke her skal eller kan sælles nogen Dom. Jeg troer, at der ikke vil være den mindste Fare eller Vanfælgthed i den antydede Retning, da jo den danske Regjering har modtaget den russiffe Regjerings Erklæring om, hvorledes og for hvilket Tilfælde dens Prætensioner skulde opretholdes, og derpaa har svaret, at det var naturligt og vel forsaaget, at de gottorpffe Prætensioner vedblive at være i Kraft, saa snart Prinds Christians Mandstamme maatte uddøe. I det Hans Majestæt ordner Arvesølgen i Genhold til Rigsdagens Samtykke saaledes, som vi have foreslaet det givet, kan denne Erklæring til Rusland, hvis det er nødvendigt, steblikkeligt gjentages, at de gottorpffe Prætensioner ikke derved paa nogen Maade præjudiceres.

Premierministeren: Jeg maa udbede mig Thingets Opmærksomhed med Hensyn til en Ting, som jeg før, da jeg havde Ordet, glemte at omtale, men som jeg anseer det af Bigtighed, at jeg strax siger. I det den høit ærede Folkethingsmand for Maribo Amts Aede Valgtreds (Monrad) omhandlede de Eventualiteter, der kunde følge af Ikke-Antagelsen af det Kgl. Budskab, erklærede han, at en Opløsning af Rigsdagen vilde være et Misbrug af Regjeringsmyndigheden. Denne Paastand kan jeg ikke, ifølge min Pligt imod Hs. Majestæt, undlade bestemt at modstige (Hør!), da det vilde være et Indgreb i Kongens constitutionelle Prærogativer at nægte en saadan Ret (Nei! Hør!).

Monrad: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet.

Monrad: Jeg troer ikke, at der kan være nogen Tvivl om, at Regjeringsmyndigheden kan misbruges (Hør!). Efter min Mening, vilde det Ministerium, der tilraadte Hs. Majestæt at bruge den Magt til at opløse Rigsdagen, der tilkommer Ham ifølge Grundloven, under de foreliggende Omstændigheder, paadrage sig Ansvar (Hør!).

Formanden: Der er ikke flere, der have forlangt Ordet. Jeg veed ikke, om Noget forlanger det? Ellers ere Forhandlingerne af det andet Affnit nu sluttede, og vi kunne da begynde med Afstemningen derover imorgen.